

МИ НЕ РЯТУЄМО СВІТ. МИ ЗАЙМАЄМОСЯ НАВЧАННЯМ ТА ДОСЛІДЖЕННЯМИ

На сайті Times Higher Education опублікована стаття Кріса Хавергалу «Майкл Спенс: «Ми не рятуємо світ. Ми займаємося навчанням та дослідженнями»».

У ній автор зазначає, що британським університетам не потрібно перебільшувати свою значимість для окремих осіб чи суспільства в цілому. Коли справа доходить до самопрезентації університети кажуть «ми чудовий, казковий, найкращий університет у світі». І так роблять майже усі. Звісно, це твердження зазвичай не відповідає дійсності. Університети говорять про свій надзвичайно важливий суспільний вплив, звертаючись до аудиторії зі словами «вам так пощастило, що ми у вас є, ви повинні бути вдячними». Фактично ці вислови відзеркалюють підходи маркетингових команд у кампусах по всьому світу. Вони викликають занепокоєння, адже в епоху, коли соціальна ліцензія закладів вищої освіти піддається сумніву з багатьох причин (щодо якості та точності академічних кваліфікацій, які вони пропонують, щодо цінності та актуальності їхніх досліджень, щодо їхньої ролі як форумів для відкритих дебатів) університети розмивають свій

справжній внесок. Думаю, що внаслідок перебільшення внеску ЗВО у вирішення світових проблем, надання необґрунтованих обіцянок та завищених оцінок, люди втратили довіру до цінностей вищої освіти, а це – насправді дивовижні дослідження, які змінюють життя та надають реальні можливості людям, для яких університетська освіта є правильним рішенням для наступного етапу їхньої освіти та кар'єри. Отже, якщо університети збираються повернути собі привілейоване становище у суспільстві, ключовим пріоритетом для них має стати вирішення проблеми власної ідентифікації. Слід відмовитись від зверхньої заангажованої позиції та забезпечити відкритий обмін ідеями, зламати ідеологічні монокультури, в рамках яких студенти та викладачі не можуть вільно висловлювати погляди. Існує модель зростання та модель оптимізації, – чи слід скорочувати навчальний заклад відповідно до нових реалій чи підтримувати його на постійному рівні, у т.ч. завдяки максимально широкому залученню іноземних студентів? Насправді позбавлення університетів соціальної ліцензії на діяльність – це не просто питання громадської думки, заголовків у ЗМІ чи політичних настроїв. Можливо, це пояснює чому західні уряди розраховують на університети як на рушійну силу економічного зростання та підтримують програми перепідготовки кадрів, але разом із тим неохоче виділяють їм достатнє фінансування для цієї мети. Як вихід розглядається створення зарубіжних філій. Але на думку автора статті це «доволі складно реалізувати у потрібному масштабі. Ви відправляєте персонал на навчання, обіцяючи той самий рівень, що і в Лондоні, але йдеться про, наприклад, Аліс-Спрінгс. Це важко, бо співробітники виявляють ентузіазм і займаються цим ефективно лише нетривалий час, але потім усвідомлюють, як далеко Аліс-Спрінгс знаходиться. Або ви наймаєте по місцевий персонал і керуєте університетом у чужій країні без комплексу соціальних, культурних та політичних мереж та капіталу, необхідних університету для успішного функціонування». Є багато питань, на які британські університети мають відповісти.

Детальніше: <https://qrpage.net/qr/8akqB>

Фото: pixabay.com

#НРАТ_Усі_новини #НРАТ_Науковцям_новини #НРАТ_Освіт'янам_новини

2025-08-25

Інформація з офіційного вебпорталу Національного репозитарію академічних текстів